

JUHÁSZ RÓBERT

Kapcsolás

A novemberi napsütés előcsalt
néhány kótyagos legyet.
Ti bogaraknak hívjátok őket,
bár tudjátok, nincsen fedeles szárnyuk.

Dehogy az életet hozták,
még csak nem is a halált,
valami változás reményében szálltak
folyton a szemedbe vagy az orrodba.

Aztán, ahogy lehajoltál a stégről,
és hallottad a loccsanást
a hullámgyűrűk keltette céltábla közepén,
mintha egy telefon merült volna alá.

Anyád postáskisasszony volt.
Utána asszony. Ott nőttél fel a
jelződugós kapcsolási módszer
vezetékeinek szerves részeként.

Hatalma volt a huzalokkal,
csatlakozókkal világokat összekötni.
Csak megtekerte a kurbli, és ezzel fél
földrésszel arrébb megkopogtatta valaki vállát.

Te játszottál a kimerült akkumulátorok
között, panelházat építettél belőlük,
aztán anyád kelleetlen előrehajolt,
s Te nagyot csobbanva kiestél a szoknyája alól.

Beázott minden nyílásod, aztán miközben
zárlatos lettél, azon töprengtél, miért nem
volt nála soha egyetlen kurva kábel, ami
kicsit is beleillett volna a köldöködbe.

Pont

Bántottál sokat. Nem is tudtam róla, de azt igen, hogy kettőnket más fából faragtak. Te már akkor is száraz gyújtós voltál, lángoltál hatalmasan, én meg a vizes tölgy, csak füstölögtem.

Én maradtam olyan, amilyennek 10 évvel ezelőtt kellett volna lennem, te meg az évgyűrűk egyre szorosabb hulahoppkarikáit húztad a derekadra.

Aztán elmentél fodrászhoz, és úgy jöttél ki onnan, mintha egy parasztházon tetőt cseréltek volna. Felvettél egy fehér otthonkát, és férjhez mentél. Egy Ferrari előtt fotózkodtál.

Én pedig megnyugodhattam végre. Felvettem a saját esküvői cipőmet, lecsattogtam benne a buszmegállóba, és akarva-akaratlan sikerült minden túlságosan emelkedett pillanatot fogyasztathatóvá, emészthetővé és kiszarhatóvá tennem.

Hallgatag madarak

Öt éve nem voltam itt harag nélkül.
Tüskék nélkül. Majdnem itthon.

A sarkon ugyanaz a kutya ugatott meg.
Őszült valamelyest a pofája.

A szélső házból ugyanaz a fiú köszönt
rám indokolatlanul magas hangon.

Nem mélyült itt semmi, csak a kátyúk.
Azok is ugyanott fekszenek hanyatt.

Ha esik, megtelnek vízzel, belevesznek
a feneketlen aszfalközönybe.

Minden lépésem otthon érzi magát.
Az est olvadt fémbe mártja testemet.

A kihűlő máz alatt hagymaszagú
égési sérülések sercegnék.

A keményre dermedt, csillogó szobor
belseje tele pörkölt érzésekkel.

Anyám nokedlit csinál hozzá.
Apám a savanyú uborkát adja.

A betoppanó éj, takaró a kalitkán,
s alatta mi, a hallgatag madarak.

